

Egy „normálisnak” mondott gimnazista tapasztalatai a Pető intézetben

Te butának tartasz? – kérdezte dadogva Csongor – Nem, dehogy is! – válaszoltam én lelkiismeretesen, egy kicsit beidegződés szerűen... Valahol ebben a pillanatban döbrentem rá az adott szituációból kiindulva, mi is ennek a karitatív munkának a lényege.

Sokan mondták, az elején mindenkinek nehéz, mert hirtelen belecsöppennek a mindennapi életükből egy más világba, melyet esetleg nem tudnak megfelelően kezelni. Én is ettől tartottam, de nagy meglepetésemre nem így alakult. Rövid tájékoztatást követően beültünk az első órára, ahol mindenki bemutatkozott. Csupa energikus, tipikus gyerekformát láttam magam előtt. Csak azután szembesültem a ténnyel, hogy minden még sincs rendben, miután láttam őket kimenni uzsonnázni konduktorok és járókeretek segítségével.

Hirtelen számos fajta rendellenességű 10 év körüli gyerekekkel találtam szembe magam. Volt, aki nem tudott járni mankó vagy járókeret illetve támogatás nélkül. Volt, aki idegrendszeri sérülés miatt nem tudta teljesen megfelelően koordinálni végtagjai mozgását vagy csak nem úgy lépett mint kellene. Miután levettem irántuk érzett gátlásaimat, játszani kezdtem velük.

Alapvetően ez volt a dolgom egész héten: játszottam velük, tanultam velük, beszélgettem velük, öltöztettem őket, kísértem őket, segítettem nekik vagy a konduktoroknak. Így lehetőségem nyílt átérezni a helyzetüket, hogy min mennek keresztül. Láttam Dani reménnyel teli mosolyát, hogy miután elesett, fel tudott állni, láttam az örömet Dóri arcán, hogy tudott egy kicsit segítség nélkül járni. Figyeltem Csongor felém irányuló, csodálattal teli tekintetét beszélgetés közben, láthatóan felszabadultabb lett, és nagyon jól esett neki, hogy partnerként kezelem. Ekkor feltettem magamnak a kérdést: Ki vagyok én? És így elérkeztünk a karitatív munka lényegéhez. A számos ok mellett, eszembe juttatta, hogy én mennyire szerencsés vagyok és nem én vagyok a „normális”. Van családom, nem éhezrek, és szinte korlátlan lehetőségek állnak előttem. Tudok sportolni, zenélni, segítség nélkül járni vagy akár csak akadálytalanul kezemben tartani egy villát. Sokszor elfelejtünk ilyen apróságokat, ami valakinek az életet jelentené, mi pedig azzal vagyunk elfoglalva, hogy mink nincs, miért rossz minden s közben mindenkit és mindent félrelökve próbálunk karriert építeni (amit persze egyre inkább megkövetel tőlünk a mi világunk).

Éppen ezért tartom őket normálisnak, normálisabbnak, mert Ők tudnak örülni. Más az értékrendjük. Nincsenek nagy arcúak, mindenki tisztában van a hibáival és a többiek pedig elfogadják azokat. Náluk nincs rohanás, mindenki mindenkit támogat, mind fizikailag, mind szellemileg. És ez így lenne természetes. Nekünk is így kéne élnünk.

Teremy Kristóf 11.c